

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Marcus 5, 25 - 34
Ochtenddienst / middagdienst

Broeders en zusters

Votum

- 1 Zegengroet**
- 2 Zingen : Psalm 92 : 2 en 5**
- 3 Lezing van de wet**
- 4 Gezang 17 : 1, 2 en 3**
- 5 Gebed voor vergeving van de zonden**
- 6 Schriftlezing : Leviticus 15 : 25 - 31 en Marcus 5 : 21 - 34**
- 7 Zingen : Psalm 30 : 1 en 2**
- 8 Tekst : Marcus 5 : 25 - 34**
- 9 Lied 408 : 1, 3, 4, en 6**
- 10 Dankzegging en voorbede**
- 11 Slotzang : Gezang 37 : 1 en 2**

Middagdienst

- 1 Votum**
- 2 Zegengroet**
- 3 Zingen : Psalm 92 : 2 en 5**
- 4 Gebed voor de opening van Gods Woord**
- 5 Schriftlezing : Leviticus 15 : 25 - 31 en Marcus 5 : 21 - 34**
- 6 Zingen : Psalm 30 : 1 en 2**
- 7 Tekst : Marcus 5 : 25 - 34**
- 8 Belijdenis van het geloof : Gezang 4**
- 9 Dankzegging en voorbede (bidden om waar geloof in Jezus Christus)**
- 10 Slotzang : Lied 408 : 1, 3, 4, en 6 of Gezang 37 : 1 en 2**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes

Het thema voor de preek van vanmorgen luidt :

De genezing van de vrouw die aan bloedingen leed leert ons dat wie in het geloof zijn verlossing bij Jezus Christus zoekt, zeker gered zal worden.

We letten daarbij op:

- 1. de omstandigheden van deze genezing,**
- 2. het doel van deze genezing.**

We letten dus eerst op de omstandigheden van deze genezing.

Wat moet er in Jairo zijn omgegaan toen hij Jezus uitgebreid met die vrouw zag praten? Die vrouw die daarnet van haar jarenlange bloedingen was genezingen. Hij had Jezus toch gevraagd met hem mee te gaan, omdat zijn dochtertje op sterven lag? Hij had toch niet gevraagd of Jezus bij hem wilde komen eten of zo. Dan was het niet zo erg dat Hij de tijd nam om met deze vrouw te praten. Maar hij had toch duidelijk gemaakt dat de toestand van zijn dochter zeer ernstig was en dat er haast gemaakt moest worden. Hij had toch gezegd dat ze op sterven lag. Jairo moet het wel erg moeilijk hebben gehad toen Jezus daar rustig met die vrouw stond te praten. Mogelijk heeft hij van binnen gekookt van woede en onmacht. Wat heel begrijpelijk is. Want hoe zouden wij reageren als wij de ambulance hadden gebeld omdat ons kind doodziek is en we zouden op een gegeven moment de ambulance op de hoek van de straat zouden zien staan? Met de chauffeur van de ambulance die uit het raampje hangt en met een of andere man staat te praten? Zouden wij niet uit ons vel springen?

Hij had Jezus gevraagd om mee te gaan naar zijn huis omdat zijn dochtertje van twaalf op sterven lag. Gelukkig was Jezus bereid om met Hem mee te gaan. Er gloorde hoop. Samen met Jezus was hij op weg naar zijn huis. Helaas liep er ook een hele menigte mensen mee. Ongetwijfeld nieuwsgierig naar wat er zou gebeuren. De menigte dringt zich op en stoot tegen Jezus aan.

Zo waren ze dus onderweg. Maar op een gegeven moment was Jezus gestopt. Ongetwijfeld heeft Jairo zich afgevraagd waarom Jezus stopte. Hij zag hoe Jezus zich omdraaide en vroeg: "Wie heeft Mij aangeraakt?" "Wat is dat nou voor domme vraag?", zal Jairo gedacht hebben. En de discipelen zeggen, wat hij dacht: U ziet dat de

schare zich tegen u opdringt en u zegt: Wie heeft Mij aangeraakt? En iedereen kijkt Jezus verbaasd aan. Wat is dat nou voor domme vraag van Jezus!

Maar in die schare is er een vrouw die weet, dat Jezus geen domme vraag stelt. Die weet waar Jezus het over heeft. Want zij heeft Hem aangeraakt. Zij was maar niet tegen Hem opgebotst zoals zoveel anderen. Nee, zij heeft Hem bewust aangeraakt. In het geloof. Velen hadden Jezus aangeraakt en niemand was daardoor veranderd. Alleen deze vrouw was veranderd. Want in tegenstelling tot al die anderen, had ze Hem in het geloof aangeraakt.

Marcus vertelt ons haar trieste geschiedenis. Twaalf jaar had deze vrouw aan bloedvloeïngen geleden. Zoals we uit Leviticus 15 weten, maakte dat deze vrouw voor de wet onrein. Zij was onrein omdat ze bloed vloeide.

Zoals u waarschijnlijk wel weet, willen Joden niet met bloed in aanraking komen. Bloed maakt onrein. De Here had hun ook ten strengste verboden bloed te drinken of te eten. In Leviticus 17 vers 10 tot 16 staat dat beschreven. "Ieder van het huis Israëls en van de vreemdelingen, die in hun midden vertoeven, die enig bloed eet - tegen zo iemand, die dat bloed gegeten heeft, zal Ik mijn aangezicht keren en hem uit het midden van zijn volk uitroeien. Want de ziel van het vlees zit in het bloed en Ik heb het u op het altaar gegeven om verzoening over uw zielen te doen, want het bloed bewerkt verzoening door middel van de ziel." Het bloed is verbonden met leven en dood. Ook bij ons nog. Als wij iemand in een grote plas bloed zien liggen, dan zijn we ook bang dat die persoon zal sterven. Met het bloed vloeit het leven als het ware uit hem weg. En als hij teveel bloed verliest, sterft hij. Zichtbaar bloed is het teken van de dood. Daarom kan het bloed ook verzoening bewerken, omdat het het zichtbare teken is van de dood. De dood die God als straf eist voor onze zonden. God eist het leven van de zondaar en in het bloed wordt zichtbaar, dat het leven gegeven is.

Hoewel de vrouw nog leeft, is ze toch bevlekt met de dood. Is aan haar het teken van de dood zichtbaar. En dit teken van de dood maakt haar onrein. Wie met haar in aanraking komt, wordt zelf onrein. Zelfs het aanraken van de voorwerpen waar ze op gaat zitten maakt je onrein. Evenals als het bed waarop zij ligt.

U zult begrijpen dat velen dan maar liever de omgang met deze vrouw meden. En omgang met een man zal ze helemaal wel niet gehad hebben. Want als een man omgang met haar zou hebben zou hijzelf zeven dagen onrein zit. Maar nog erger was dat haar

onreinheid haar onrein maakte voor God. Wat betekende dat ze al twaalf jaar niet in de tempel was geweest. Al twaalf jaar kon ze niet naar de kerk. Mocht ze niet in de nabijheid van God komen. Hoe zou u dat ervaren als u vanwege een bepaalde aandoening niet welkom was in de kerk? Zou dat niet vreselijk pijn doen? Deze vrouw leefde dan ook in een isolement. Hoewel deze vrouw voor het oog nog wel leefde, was ze in zekere zin dood. Al twaalf jaar lang kon ze niet aan het volle leven deelnemen vanwege haar onreinheid. Twaalf jaar. Net zo lang als het dochttertje van Jairus tot nu toe had geleefd.

We kunnen ons allemaal waarschijnlijk wel voorstellen, dat een vrouw in zo'n situatie er alles aan doet om van haar kwaal verlost te worden. Om van haar eenzaamheid verlost te worden. Al haar bezit had ze uitgegeven aan artsen. Wij gaan al niet voor ons plezier naar een arts. Maar in die tijd deed je dat al helemaal niet. Want wie in die tijd door een arts behandeld werd had heel wat pijn te doorstaan. Zo ook deze vrouw. En tot overmaat van ramp had het allemaal geen zin gehad. De kwaal was alleen maar erger geworden. Maar ze had gehoord van Jezus. Ze heeft gehoord van de wonderen die Hij gedaan heeft. En ze had tegen zichzelf gezegd: Als ik slechts zijn kleren kan aanraken, zal ik behouden zijn. Zo groot was haar geloof. Slechts Jezus aanraken was voldoende om te genezen. Dan zou zijn kracht haar genezen. Het was zelfs niet nodig, dat Jezus zijn handen op haar legt. Slechts zijn kleren aanraken. Dat zou al voldoende zijn. Zo greep ze met de kracht van haar geloof naar de kracht van Jezus. Naar de kracht van Jezus die haar kon genezen. Dat geloofde ze. En ze kwam niet bedrogen uit. Want zo gebeurde het ook. Ze ontving genezing op haar geloof.

Zo leert deze vrouw ons hoe sterk de kracht van het geloof is. Hoe het geloof haast beslag kan leggen op de kracht van God. Natuurlijk niet zo, dat God in onze macht zou komen. Niet tegen Gods wil in. God is vrij en niets kan Hem binden. Wij kunnen God nooit dwingen, al is ons geloof nog zo groot. Maar het geloof is wel een kracht. Een kracht die we nooit mogen onderschatten. Want het is een kracht die een appèl doet op God. Op Gods liefde. En wie in geloof een beroep doet op Gods liefde, zal nooit bedrogen uitkomen. Want God is niet in staat om niet naar ons te luisteren als wij in geloof tot Hem bidden. God kan niet laten vallen, wie op Hem zijn vertrouwen bouwt. God is niet in staat om ons in de steek te laten als wij Hem zoeken. Niet omdat God de macht daartoe niet heeft, maar omdat zoiets tegen God zelf ingaat. Omdat zoiets tegen

zijn natuur ingaat. God kan niet anders dan zijn kinderen in het geloof liefhebben. Gods liefde is zo sterk dat Hij ons niet kan en niet wil laten vallen. God kan dat niet. Hij kan dat niet omdat Hij dat niet wil. En bovendien heeft God ons ook nog eens zijn beloften gegeven. Hij heeft beloofd voor ons te zorgen en onze gebeden te verhooren. Het is ondenkbaar dat God zijn beloften zou verbreken. Dat is onmogelijk. Net als deze vrouw zullen we redding en het leven ontvangen als we in het geloof Jezus zoeken. Hij kan, zal en wil ons dat nooit weigeren. Want dat zou betekenen, dat God zijn liefde voor ons zou negeren. En dat is onmogelijk. God kan Zichzelf niet verloochenen.

Zo wordt deze vrouw door haar geloof verlost van haar onreinheid. Eindelijk. Eindelijk, na twaalf jaren. Na twaalf jaren van lijden en eenzaamheid. Eindelijk is ze weer rein. Eindelijk is ze weer vrij. Vrij om te gaan zitten en liggen waar ze wil. Eindelijk kan zij haar plaats in de gemeenschap weer innemen. Eindelijk kan ze weer naar de tempel. Weer in de nabijheid van God in de tempel zijn. Wat zal ze blij geweest zijn. Dat in de eerste plaats.

In de tweede plaats zullen we letten op het doel van deze genezing.

Het verhaal had hier kunnen eindigen. Jezus had dan ongestoord kunnen doorlopen naar het huis van Jäirus. Maar het verhaal stopt hier niet. Want Jezus heeft besloten dat het dochtertje van Jäirus op het tweede plan geschoven moet worden en een gesprek met deze vrouw voor gaat. Dat vindt Hij belangrijk. Zelfs zo belangrijk, dat het dochtertje van Jäirus maar even moet wachten. Maar waarom vindt Jezus het belangrijker om met deze vrouw te spreken, dan om het dochtertje van Jäirus te redden? Het antwoord op deze vraag vinden we door het verhaal verder te volgen. Verder te gaan bij het moment, dat Jezus rondkijkt om te zien wie Hem aangeraakt heeft.

Toen de vrouw zag dat Jezus was gestopt en zich omdraaide, zal ze geschrokken zijn. Waarschijnlijk heeft het hart al in haar keel gebonkt toen ze achter Jezus kroop en Hem aanraakte. We kunnen ons allemaal voorstellen dat dat al vreselijk spannend voor haar geweest is. En toen ze merkte dat het vloeien van het bloed inderdaad gestopt was, zal er een golf van blijde opwinding door haar heen zijn gegaan. Maar nu Jezus vraagt wie Hem heeft aangeraakt, is ze bang. En ook dat is goed voor te stellen. Want ze heeft toch maar via een achterdeurtje van Jezus kracht genomen. Ze had niet open aan Hem gevraagd of Hij haar wilde genezen. Nee. Ze heeft van zijn kracht genomen. Waarom ze het niet gevraagd heeft weten we niet. Er zijn verschillende dingen te bedenken.

Mogelijk was ze bang dat Jezus haar niet zou willen aanraken. Omdat ze onrein was. En was ze bang, dat Hij haar weg zou sturen. En daarom heeft ze maar niets gevraagd, maar genomen. Of misschien wilde ze Jezus niet lastig vallen. Was het bescheidenheid van haar. We weten het niet.

Op het moment dat Jezus vraagt wie Hem heeft aangeraakt vliegt de angst haar naar de keel. Ze is zo bang dat ze ervan beeft. Bevend van angst komt ze naar voren en werpt zich voor Jezus neer. En ze vertelt Hem haar hele verhaal. Alles wat haar overkomen was. Alles wat ze gedacht en gedaan heeft. En waarom ze nu dit gedaan had. Dat ze geloofde, dat ze Hem maar aan hoefde te raken om genezen te worden. En dat het inderdaad zo ook is gebeurd. Ze is nu genezen. De hele waarheid vertelt ze Jezus. Niets houdt ze achter. Jezus hoort haar verhaal aan en de menigte luistert mee.

Jairus moet maar even wachten. Deze vrouw is op dit moment belangrijker. Haar verhaal is op dit moment belangrijker. En waarom? Omdat Jezus nieuwsgierig was? Nee, maar omdat de schare die Hem gevolgd was moest leren waar het werkelijk op aan komt. Dat je er niet bent door Jezus achterna te lopen. Dat je er niet bent als je getuige bent van zijn wonderen en woorden. Ja, dat je er zelfs niets aan hebt als je Jezus aanraakt. Maar dat het gaat om de vraag of je in Hem gelooft. Of je van Hem je redding en verlossing verwacht. Want dat deed deze vrouw.

Daarom is Jezus ook niet boos op haar. Als Zoon van God wist Hij natuurlijk precies wat er gebeurd was. Toch is Hij niet boos op haar. Integendeel. Hij is vol liefde voor haar. In woorden slaat Hij zijn armen om haar heen en stelt haar op haar gemak. "Dochter." Wat moeten dat heerlijke woorden voor deze vrouw zijn geweest. Bevend staat ze voor Jezus. Bang voor Hem. En dan zegt Hij: "dochter". Dat moet als muziek in haar oren geklonken hebben. Jezus is niet boos op mij. Gelukkig. Hij is zelfs vol liefde voor mij. "Dochter", noemt Hij haar. Zeker na al die eenzaamheid die ze heeft gekend, is het woord "dochter" zo'n intiem woord. En de angst valt van haar af. "Je geloof heeft je behouden." Jouw geloof heeft je gered. Niet dat je geloof een verdienste is, die je aangerekend wordt. Maar omdat je in je geloof vertrouwd hebt op Mij, daarom heb Ik je gered. En nogmaals stelt Jezus haar gerust als Hij zegt: "Ga in vrede." Er is vrede tussen jou en Mij. Alles is goed. Dus je kunt met een gerust hart weggaan. Zonder angst in je hart. Zonder onrust in je gemoed. Alles is echt goed. Je hoeft niet bang te zijn, dat Ik

boos op je ben om wat je gedaan hebt. Ik weet wat je gedaan hebt, maar Ik ben niet boos. Nee. Ik geef je vrede.

Tenslotte eindigt Jezus met de woorden: "En wees genezen van uw kwaal." Weer een geruststelling. De genezing die de vrouw ontving door Hem aan te raken, wordt door deze woorden van Jezus bekrachtigd. De genezing die zij zich had toegeëigend ontvangt ze nu uit de hand van de Here Jezus. De genezing die ze daarnet had ervaren, krijgt door Jezus woorden een vast karakter. Zo ontvangt ze door Gods wil, wat ze bij Hem gezocht heeft.

De vrouw die wist al voordat ze Jezus nog maar had aangeraakt, dat ze door Jezus genezen zou worden. Maar wat veel belangrijker is: de schare weet het nu ook. Want ze hebben gehoord wat deze vrouw is overkomen. Wat deze vrouw heeft ontvangen door haar geloof in Jezus Christus. En de Here heeft u dit vanmorgen laten verkondigen opdat u het ook weet. Wie het leven van Jezus wil ontvangen moet in Hem geloven. Stel uzelf dan de vraag: hoe is met mij als ik de Here Jezus ontmoet. Bots ik een beetje tegen Hem op als ik bid, uit de Bijbel lees, in de kerk zit of zijn deze ware ontmoetingen, ontmoetingen in het geloof? Ontmoetingen van hart tot hart. Ontmoetingen van vertrouwen, geloof en overgave aan de Here Jezus Christus.

Wie zo de Here Jezus zoekt en ontmoet, zal bij Hem verlossing vinden uit zijn ellende. Allereerst uit de ellende van zijn zonden. Maar vervolgens ook uit de ellende die het gevolg van onze zonden als mensheid. Verlossing van ziekten. Verlossing van handicaps. Verlossing van psychische nood. Verlossing van eenzaamheid. Verlossing van financiële zorgen. En noemt het maar op. Jezus Christus zal u daar van verlossen als u echt bij Hem in het geloof uw redding zoekt. En dan doet het er niet toe wie en hoe u bent. Of u nu blind bent, of verlamd. Of u nu opgewekt bent of aan depressies lijdt. Of u nu een fijne jeugd hebt gehad, of uw jeugd verschrikkelijk was. Ieder die Jezus Christus in het geloof zoekt, zal door Hem ontvangen worden. Dat is wat de schare hier leert in de genezing van deze onreine vrouw. En dat was op dat moment belangrijker dan de genezing van het dochttertje van Jairus. Voor haar dreigde de lichamelijke dood. Maar voor deze schare de eeuwige dood, omdat ze niet in Jezus Christus geloofden. Uit de lichamelijke dood kan een mens worden opgewekt. Maar uit de eeuwige dood niet. Die is onherroepelijk.

Ik besef dat ik nu nog iets moet zeggen. Want ongetwijfeld zijn er nu broeders en zusters die grote vragen hebben voelen opkomen. Vragen over die verlossing waar ik met zoveel zekerheid over sprak. Die verlossing die komt als we echt in Jezus Christus geloven. Want ze hebben heel lang in echt geloof tot de Here Jezus gebeden om verlossing van ziekte, om verlossing van hun seksuele geaardheid, om verlossing van hun depressies, noemt u het maar op. Of misschien bidden ze nog dagelijks. Maar toch hebben ze nog altijd niet van de Here ontvangen waar ze om vroegen. Was hun geloof dan niet echt?? Hebben ze het daarom niet gekregen? In radicaal evangelische kringen wordt een dergelijke conclusie al gauw getrokken. Maar dat is niet terecht, kortzichtig en onbarmhartig. Want het is heel goed mogelijk dat we in echt geloof tot Jezus Christus bidden, maar Hij ons toch niet geeft wat wij vragen. Want soms ziet de Here voor ons een betere weg dan de weg waar wij om vragen. Soms ziet Hij meer toekomst voor ons in een weg van ziekte of van vrijgezel blijven of van Noemt u het maar op. En dat kan er bij ons soms toe leiden dat we ons gaan afvragen hoe het met de liefde van de Here Jezus voor ons staat. En de duivel wil ook niets liever dan daarover twijfel zaaien in ons hart. Maar laten wij dan maar in alle gelovige eenvoud zien op het kruis van Jezus Christus. Hij heeft om ons te kunnen bevrijden van onze zonden zijn leven gegeven. Zo groot is zijn liefde voor ons. Zou Hij ons dan goede dingen onthouden waarvoor Hij, bij dat offer vergeleken, niets hoeft te doen? Nee. Absoluut niet. Als Hij ons niet geeft waar wij in oprecht geloof om vragen dan is daar maar één verklaring voor. Hij ziet in zijn liefde, wijsheid en almacht een weg die beter voor ons is. Dat is niet persé een makkelijkere weg, maar wel een weg die ons dichterbij het ware geluk brengt. Namelijk dichterbij God Zelf. De Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Amen